

AFSCHEID VAN DE OUDE WERELD

We hebben de laatste jaren met z'n allen veel ellende moeten incasseren.

De coronapandemie en de overstromingen in Wallonië confronteerden ons met onze kwetsbaarheid. Nu kijken we aan tegen een gruwelijke oorlog in Oekraïne en losgeslagen energieprijzen waardoor nog meer gezinnen in de armoede zullen worden geduwd.

Onze wereld van weleer bestaat niet meer. We zijn op een kantelmoment beland in de geschiedenis van de mensheid, van onze aarde. De onzekerheid, de ongelijkheid en de onrust nemen toe. Het besef groeit dat de aarde de menselijke expansiedrang niet langer meer kan dragen.

Hier in West-Europa waanden we ons nochtans redelijk veilig, dankzij een bijna 80-jarige vrede, gekoppeld aan de gestage verbetering van onze levensstandaard en de wetenschap dat oorlogen ver van ons bed werden uitgevochten. Een onooglijk klein virusje, een gekke dictator en hallucinante prijsstijgingen hebben ons uit deze slaaptoestand gehaald.

Ik voel intens mee met de Oekraïense bevolking. Hoe moet het zijn om al dat geweld te ondergaan en om je huis, alle dierbare materiële herinneringen, je vertrouwde habitat, plots te moeten achterlaten?

Ik heb een diep respect voor onze medeburgers wier leven een voortdurende strijd is omdat hun inkomen amper volstaat om maandelijks de meest noodzakelijke uitgaven te doen.

Oprechte solidariteit is nu absoluut noodzakelijk. Al naargelang van onze financiële, materiële of fysieke mogelijkheden kunnen we op vele manieren broodnodige steun verlenen. Er zijn genoeg organisaties die actie ondernemen, mede dankzij donaties van gewone mensen.

Het heeft geen zin om onszelf schuldgevoelens aan te praten omdat we het nog goed hebben. Het heeft evenmin zin om te denken dat we compleet machteloos zijn. Dat zijn negatieve instellingen waar niemand mee gebaat is.

We zijn misschien wel machteloos om vrede af te dwingen in Oekraïne, maar we kunnen wel meer vrede brengen in onze eigen leefwereld.

Warme betrokkenheid in onze buurt kan wonderen doen. Laten we onze ogen en oren openhouden voor de strijd en het leed van onze buren, familie, vrienden en bekenden. Onze naasten echt nabij zijn, het helpt om onze eigen gevoelens van machteloosheid en defaitisme over wat zich in de wereld afspeelt, te ontkrachten.

Ik ben oprecht dankbaar omdat ik het nog goed heb, omdat ik nog een echte thuis heb, omdat ik niet met een rekenmachientje in de hand moet gaan winkelen.

Mijn dankbaarheid wil ik tonen, door vriendelijk te zijn voor mezelf en voor anderen. Een vriendelijk gezicht kan het leven zoveel meer glans geven.

Blijkbaar bestaat er een internationale 'Doe Vriendelijk Dag', jaarlijks op 17 februari.

Wat mij betreft mogen ze er een ganse maand van maken. Maar daar hebben de Poetins van deze wereld jammer genoeg geen boodschap aan.

Mieke